

**R. P. Francisci Svarez Granatensis, E Societate Iesv
Doctoris Theologi; Et In Conimbricensi Academia
Sacrarvm Litterarvm Olim Primarii Professoris Emeriti De
Divina Gratia Pars ...**

Continens Prolegomena sex, & duos priores libros De Necessitate Divinæ
Gratiæ Ad Honesta Opera

Suárez, Francisco

Mogvntiæ, 1620

Capvt IV. De Propositione quarta Pelagio obiecta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94086](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94086)

multis per scripturas sanctas significari
 etas significari modis, modis. Quod autem
 huic causæ, de qua nunc agitur, satis est, si
 dixisset Pelagius, omnes omnino peccatores
 æterno igne, & æterno supplicio puniendos,
 quisquis iudicium id approbasset, in se
 ipsum primitus sententiam protulisset. Quis
 enim gloriabitur, se mundum esse à pec-
 catis? Quia vero nec omnes dixit, nec quos-
 dam, sed, nec, indefinite posuit, & hoc se-
 cundum Evangelium se dixisse respondit.
 Vera quidem sententia Episcopali est con-
 firmata iudicio. Sed adhuc ne aliquid sen-
 tiant Pelagius non apparet, & post hoc et-
 iam Episcopale iudicium, non impudenter
 inquiratur.

CAPVT IV.

De Propositione quarta Pelagio obiecta.

Pelagius.

Concilium

August.

OBIECTVM est illud Pelagio tanquam
 in suo libro scripserit, malum nec in co-
 gitationem venire. Respondit autem, hoc
 non ita posuimus sed diximus, debere stude-
 re Christianum, ne male cogitet. Quod,
 sicut decuit, Episcopi approbauerunt. Quis
 enim dubitat, malum cogitari non oportere?
 Et re vera in suo libro ad malum, cuius
 ita legitur, nec cogitandum, quod in hac
 intelligi solet, malum ne cogitari debere
 quidem. Hoc autem qui negat, quid aliud
 dicit, quam debere cogitari malum? Quod
 si verum esset, non diceretur in laude
 charitatis, *Non cogitat malum*. Venire tamen
 in cogitationem iustorum, atque Sanctorum,
 Deo notum probe asseritur, quia cogitatio
 vocari solet, * cum aliquid in mentem
 venit, & si consensio non sequatur, cogitatio
 vero, quæ culpam contrahit, & merito prohi-
 betur, consensione non caret. Potuit ergo
 fieri, ut mendosum codicem legerent, qui
 hoc ita obijciendum arbitrati sunt, tan-
 quam Pelagius dixerit, malum nec in cogita-
 tionem venire, id est, iustis, & sanctis in
 mentem non venire, quod malum est. Quæ
 sententia profecto absurdissima est, cum
 enim mala reprehendimus, nisi cogitata
 verbis, enuntiare non possumus; sed illa, ut
 diximus, culpabilis appellatur cogitatio ma-
 li, quæ consensionem trahit: cum ergo &
 hanc Pelagij responsionem iu-
 dices approba-
 sent.

* Alias
 etiam cum

re? Et re vera in suo libro ad malum, cuius ita legitur, nec cogitandum, quod in hac intelligi solet, malum ne cogitari debere quidem. Hoc autem qui negat, quid aliud dicit, quam debere cogitari malum? Quod si verum esset, non diceretur in laude charitatis, *Non cogitat malum*. Venire tamen in cogitationem iustorum, atque Sanctorum, Deo notum probe asseritur, quia cogitatio vocari solet, * cum aliquid in mentem venit, & si consensio non sequatur, cogitatio vero, quæ culpam contrahit, & merito prohibetur, consensione non caret. Potuit ergo fieri, ut mendosum codicem legerent, qui hoc ita obijciendum arbitrati sunt, tanquam Pelagius dixerit, malum nec in cogitationem venire, id est, iustis, & sanctis in mentem non venire, quod malum est. Quæ sententia profecto absurdissima est, cum enim mala reprehendimus, nisi cogitata verbis, enuntiare non possumus; sed illa, ut diximus, culpabilis appellatur cogitatio mali, quæ consensionem trahit: cum ergo & hanc Pelagij responsionem iudices approba-

CAPVT V.

De quinta propositione obiecta Pelagio.

Recitatum est aliud, quod in suo libello scripsit, Regnum cælorum etiam in veteri testamento promissum. Ad quod Pelagius, hoc & per Scripturas probare possibile est; hæretici autem in iniuriam veteris testamenti hoc negant. Ego vero scripturarum autoritatem sequutus, dixi, quoniam in Propheta Daniele scriptum est: *Et accipient sancti regnum altissimi*. Quæ eius accepta responsione synodus dixit, neque hoc alio-
 num est à fide Ecclesiastica.

Nunquidnam ergo fratres nostros, ut etiam hoc inter cætera obijcerent, sine causa verba ista mouerunt? Non utique, sed veteris testamenti nomen modis duobus dici solet, vno modo secundum diuinarum Scripturarum autoritatem, alio secundum * vulgarissimam consuetudinem, Paulus namque Apostolus dixit ad Galatas: *Dicite mihi (a inquit) sub lege volentes esse, legem non vidistis? Scriptum est enim, quod Abraham duos filios habuit, vnum de ancilla, alterum de libera, quæ sunt allegoria* * hac enim sunt duo testamenta, vnum quidem in seruitutem generans, quæ est Agar. Sina enim mons est in Arabia, quæ coniuncta est ei, quæ nunc est Hierusalem, seruans cum filiis suis: quæ autem sursum est Hierusalem, libera est, quæ est mater nostra. Cum ergo verus testamentum ad seruitutem pertineat, vnde etiam dictum est. *Eijce ancillam, & filium eius, non enim heres erit filius ancille cum filio meo Isaac*. Regnum autem cælorum ad libertatem, quomodo etiam regnum cælorum ad vetus pertinet testamentum?

Sed quoniam, ut dixi, etiam sic solemus loqui, ut Scripturas omnes legis, & Prophetarum, quæ ante incarnationem Domini ministrante autoritate canonica continentur, nomine testamenti veteris nuncupemus quis Ecclesiasticis literis, vel mediocriter eruditus non ignorat, * Scripturis illis promitti potuisse regnum cælorum, sicut etiam illud testamentum nouum, ad quod pertinet regnum cælorum? certe enim in illis literis apertissime scriptum est. *Eccce dies veniunt, dicit Dominus, & consummabo domui Israel, & domui Iacob testamentum nouum, non secundum testamentum, quod disposui Patribus eorum, in die, quæ apprehendi manum eorum, ut educerem eos de terra Egypti*. Hoc enim factum est in monte Syna. Tunc autem Daniel Propheta non dum erat, qui dixerat. *Accipient sancti regnum altissimi*. His enim verbis præmium non a veteris, sed noui testamenti prophetabat, sicut ipsum Christum ven-

A Siquis attente consideret principia, & errores Pelagij, non immerito verebitur, ne aliquis